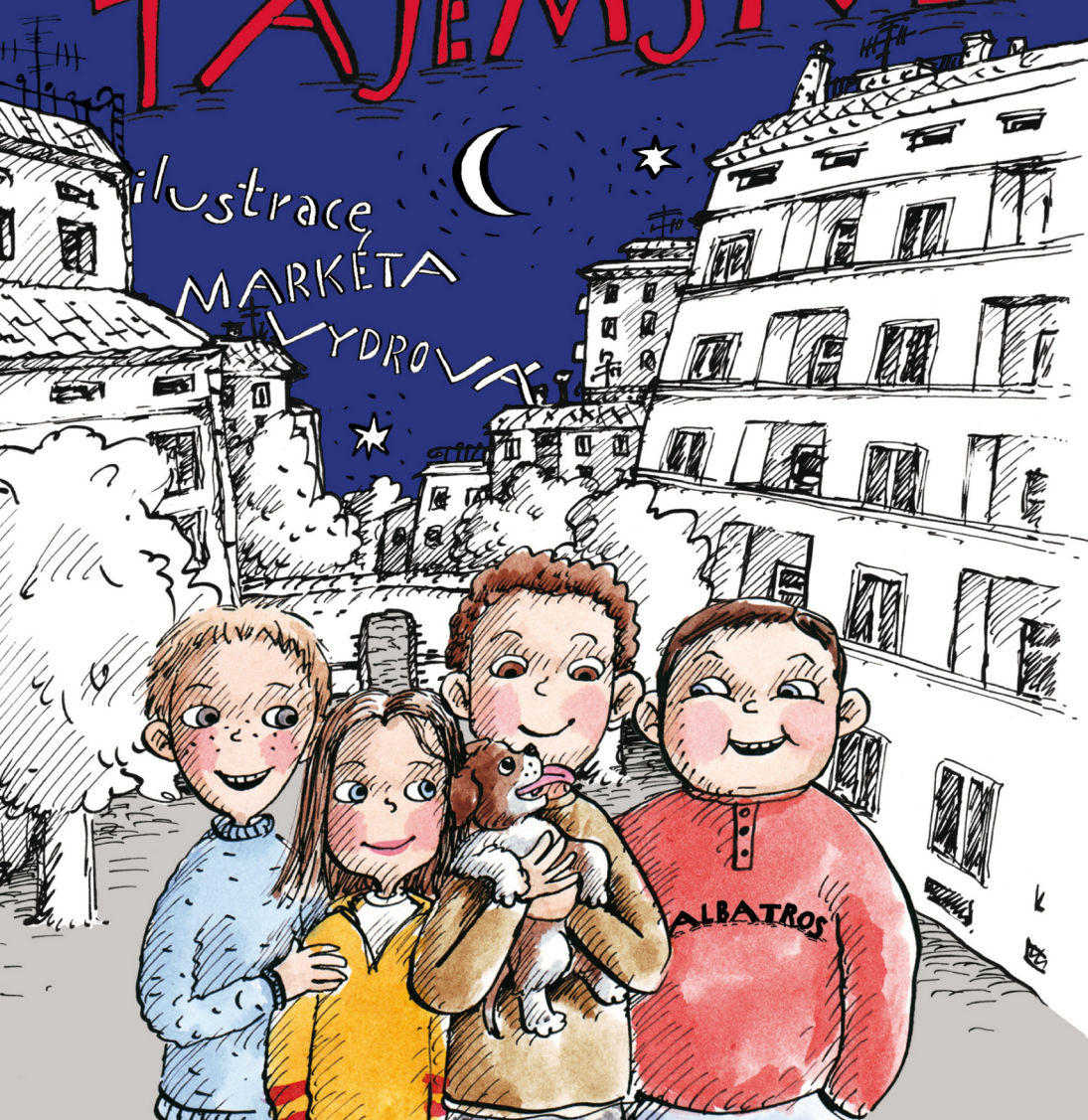


MICHAELA FIŠAROVÁ

NAŠ DVŮR MÁ TAJEMSTVÍ

ilustrace
MARKÉTA
LYDROVÁ





Michaela Fišarová

NÁŠ DVŮR
MÁ
TAJEMSTVÍ

Ilustrovala Markéta Vydrová

Albatros

Ondráškovi a Jiříkovi

© Michaela Fišarová, 2015

Illustrations © Markéta Vydrová, 2015

ISBN 978-80-00-04078-3

NÁŠ DVŮR MÁ TAJEMSTVÍ

Zabzučel domovní zvonek. „Půjde Ondra ven?“ ozvalo se.

„Nejsem doma,“ naznačuju šepem mámě.

„Za chvílku je dole, Johanko,“ slyším ji říkat do mluvítka.

No to snad ne!

Šklebím se u počítače a pitvořím se: „Za chvílku je dole, Johanko! Půjde s tebou strašně rád, bude si s tebou totiž házet míčem! Nebo klidně dělat plno jinejch pitomejch holčičích věcí, on je s tebou strašně šťastnej...“



„Kamaráde, vypni už ten počítač a jdi na chvíli na vzduch,“ říká mamka ze dveří do pokojíčku.

„Mám to rozehraný,“ odpovím jí normálním hlasem (rozhodně ne-kňourám).

„Nekňourej (!) a koukej to vypnout a mazat ven! Říkám to naposled, nechť, abych ti to zase na víkend zakázala.“

„Fajn, ale až mě chytěj poldové, tak za to můžeš TY!“

„Poldové?“ diví se maminka.

„Chtěl jsem dokončit aspoň tohle kolo, teď je celá práce nanic.“

„Tak to jsem nevěděla, že jsi pracoval! Já tě asi pořádně zapráhnu, abys věděl, co je práce!“

Šourám se do předsíně pro boty. Bude mi deset! Desetiletý kluk se radši bude nudit, než aby si hrál s Johankou. A vůbec, já se rozhodně NENUDÍM!

Vyjdu před dům. Stojí tam, mrňavá, rozesmátá, a v ruce má MÍČ!

„Hele, říkal jsem ti minule, ať už na mě nezvoníš. Jestli příště zazvoníš, stejně nepřiжду, tak už nikdy nezvoň, jasný?“

„A proč jsi teda teď přišel?“

„Sem nepřišel za tebou, já si tady jen tak chodím.“

„Aha.“

Je ticho. Loupu omítku z baráku a ona si hází míčem o zem.

„Nepůjdeme zase na dvůr?“ ptá se a furt bouchá tím míčem o zem.

„Mně je to jedno, třeba,“ říkám.

Přemýšlím o té rozehrané hře. Seberu dva kamínky a hodím je směrem ke klouzačce. Jednou trefím.

Johanka chytí míč do náruče a vydává se zpátky do domu.

Naše dva domy jsou spojené hnusným tmavým špinavým sklepem plným ještě hnusnějších a špinavějších věcí na vyhození. Dřív tam prý bylo uskladněné uhlí. Mamka říká, že když byla malá naše babička, to-pili v domě všichni v kamnech. Kdybych prý žil tenkrát, tak bych místo hraní na počítači nosil domů ze sklepa uhlí a všechny srandičky by mě přešly.

„Tak jdeš?“ ozývá se Johanka z chodby ke sklepům.

Beze mě se tam totiž bojí. Prostě holka!

Musíme projít kolem všech dřevěných kójí, který většinou nemají zámky a jejich laťkový dvířka se v průvanu trošičku otvírají a vržou. Já z toho samozřejmě vůbec žádný strach nemám, ale stejně jsem rád, když dojdeme za roh k okýnku do dvora. Na něm máme totiž položený klíč. Pak už stačí jen tím klíčem odemknout a jsme na dvoře mezi domy.

Je tam tráva a pár stromů, stará lavička a rezavá prolézačka, na kterou se dá pověsit za ruce a o který maminka říká, že je to klepadlo na koberec. Nikdy jsem tam ale nikoho koberec klepat neviděl.

„Budeme si házet?“ ptá se Johanka.

Pokrčím rameny, jako že je mi to fuk.

Chvilí si házíme. Pak mě to přestane bavit.

Skočím na zídku a sednu si. Vždycky když nemám co dělat, sedím na ní a rozhlížím se okolo. Je z ní pěkně vidět do dalších dvorků.

Johanka stojí pode mnou, tak vysoko nevyskočí.

Na holku je docela hezká. Teda, ne že by se mi holky nějak zvlášť líbily, ale Johanka celkem ujde.

„Víš, že budu mít doma křečka?“ říká a hodí míčem takovou perdu, že zalapám po dechu a svalím se po zádech ze zídky.

„Dobrý?“ volá za mnou se smíchem.

Sedím na bobku schovaný za zdí a nechce se mi vůbec vylézt a ukázat se jí. Takovej trapas! Bude se mi smát, že jsem žuchnul dolů jako shnilá hruška.

Vtom dostanu nápad.

Zůstanu přikrčený, aby mě neviděla, a lezu pořád dál podél zdi až na konec sousedního dvora, kde se rychle schovám do obrovského rozrostlého keře.

„Jsi živý?“ volá zase a už se nesměje. „Ondro, ozvi se, nech toho!“

Jsem pořád v tom keři a ani nedutám.

„Vylez, nebo dojde pro mámu!“

Na to ti neskočím, myslím si. Víím, že mě chce jen nachytat, že pro mámu nepůjde. Ani se nepohnu, ale už mě brní levá noha.

Konečně se vydrápe na zídku. Vidím ji, jak kouká na druhou stranu za zed' a nechápe, kam jsem zmizel. Pak jí to dojde. Seskočí do cizího dvora a našťavaně volá: „Ondřeji, vylez! Kde jsi?“

Že je našťvaná, poznám podle toho, že mi začne říkat Ondřeji.

Proběhne kolem keře dál. Ani si mě nevšimne. Přeleze plot a zmizí na dalším dvoře.

Vylezu z křoví a směju se. To jsem ji dostal! To má za tu perdu míčem. Teď budu samozřejmě dělat, jako že jsem se svalil schválně, abych ji nacytal. Taky budu předstírat, že to vůbec žádná perda nebyla.

Rozhlížím se, a nikde ji nevidím. Proběhnu asi tři další dvorky, Johanka nikde. Hledám ji v každém křoví, koukám na stromy a za zídku a pořád volám.

„Johanko!“

Otvírám popelnice, lezu pod starý prkna, přelézám plůtky mezi dvory a zase volám.

„Johanko, vylez, už to není žádná sranda!“

Na druhý straně dvorů někdo s bouchnutím rozrazí zadní dveře od domu. Rozběhnu se tam, ale to jen nějaký starý pán vynáší smetí.

„Neviděl jste takovou malou holku?“ ptám se ho.

„Co takhle pozdravit, mladej?“ zahartusí.

„O malý holky se nestarám!“ Praští víkem od popelnice a zmizí v domě.

„Johanko, vylez, nebo půjdu pro mamku!“

Vím ale, že pro mamku jít nemůžu. Zlobila by se na mě, že se jeden druhému takhle schováváme. Nemá ráda, když jsem venku sám. A taky se vždycky rozzlobí, že prý dělám pořád nějaký blbiny.

Přelezu zase všechny ploty a přeskočím zídku. Ještě jednou prohledám všechny dvorky. A pak najednou nevím, co dál. Mám strašnej vztek. Nadechnu se a polknu slzy.

Stmívá se. Začnu se pořádně bát.

Sednu si na klepadlo, klackem reju v zemi, ale přitom se pořád rozhlížím kolem. Co se jí mohlo stát?

Začnu si představovat ty nejděsivější věci a najednou mi připadá, že z každého rohu dvora na mě někdo kouká. Už už se zvedám, že uteču domů, když z dálky uslyším zapískání na prsty.

Johanka! poskočím radostí.

Johanka je totiž jediná holka, co znám, která umí pískat na prsty.

Zvuk se ozývá zevnitř jednoho z domů, které obklopují naše území. Jdu tím směrem. „Johanko!“ volám co nejtišším hlasem u jednoho z domů.

„Tady jsem,“ zasyčí a já uvidím, jak se dole při zemi objeví ze zamřížovaného okýnka její ruka a zamává. Pak uslyším žuchnutí a je ticho.

Rychle přiskočím k okýnku a volám do tmy.

„Johanko, jsi tam?“

„Jo,“ ozve se zevnitř.

„Je to hrozně hluboko, musela jsem vylézt na nějaký starý krabice, abych vůbec dosáhla k oknu!“ Zdá se mi, že trochu brečí.

„Co tam děláš?“

„Chtěla jsem se ti taky schovat, tak jsem vešla do tohotole domu.“

„A co děláš tam dole?“

„Šel nějaký člověk, tak jsem se začla bát a zalezla jsem před ním pod schody. Jenže on šel dolů do sklepa, tak jsem se schovala sem. Když odešel, chtěla jsem vylézt, ale dveře už nešly otevřít. Myslela jsem, že jsi už odešel!“ rozbrečela se.

„Neodešel jsem!“ To, že už vlastně málem jo, jí neřeknu.

„Můžeš mi otevřít?“

Šourám se ke dveřím od domu. Sejdu po schodech ke sklepu a lomcuju zamčenýma dveřma. Pak si všimnu, že vysoko na dveřích je zástrčka, která se dá vysunout, jenže na ni nedosáhnu. Vráťím se na dvůr.

„Za chvíli ti otevřu,“ zavolám do okýnka.

Rozhlížím se po dvoře, už není skoro vidět. Najdu starý kyblík, který dotáhnu ke sklepu a postavím se na něj. Se zástrčkou nejde ani pohnout.

Vyběhnu zase ven a do okýnka znova zavolám: „Za chvíli tě už fakt otevřu!“

Seberu kámen a vrátím se na kyblík. Bouchnu do zobáčku té zástrčky. Pohne se. Pak znovu a za chvíli už jde dokonce posunout jenom rukou. Jsem uvnitř.

Johanka tam sedí na krabici v jednom z otevřených sklepů a popotahuje. Tak rád ji vidím!

„Dík,“ řekne a po chvilce dodá: „Víš co? Nebudeme se už schovávat, jo?“

Přikývnu. „Pojď, musíme rychle domů, nebo bude pořádněj průšvih!“
„Počkej,“ chytí mě za rameno. „Je tu nějaký zvíře.“
„Cože?“

„Někde tu něco kňučelo. Myslím, že ho sem přitáhl ten člověk, co jsem se před ním schovávala.“

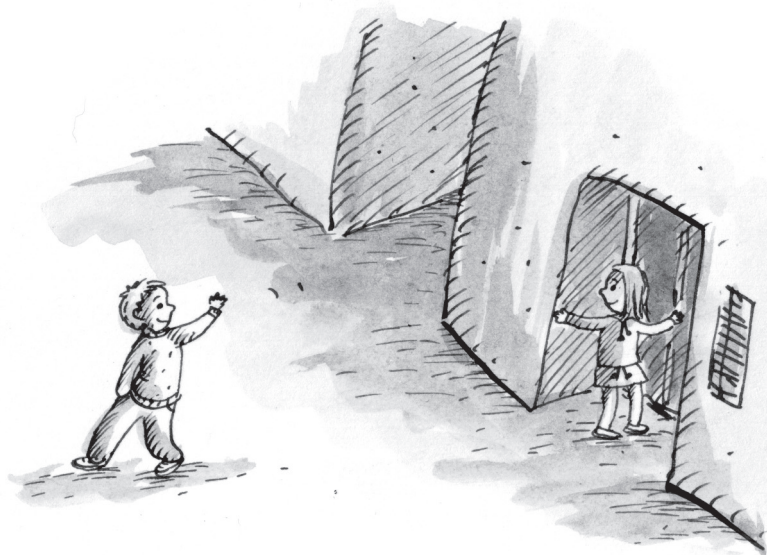
„Johanko, jdeme domů, máma se zblázní!“

„Počkej chvilku, slyšíš?“ obrací se ke mně. Ani nedýcháme. Z vedlejšího sklepa se ozývá škrábání a kňučení.

Sklep je zamčený, na dřevěných latkách visí obrovský zámek.

„Možná by se tam dalo vlézt horem.“ Mezi stropem a prkennou stěnou je velký kus místa. „Teď už musíme jít, přijdeme sem zítra, až bude světlo.“ Táhnu Johanku pryč.

„Přijdeme zítra,“ volá Johanka potichu skrz laťky zamčeného sklepa na to zvíře. Teda podle ní je to zvíře.



Rychle přelezeme ploty i zídku. Na náš dvorek seskočíme právě ve chvíli, kdy přichází maminka.

„Kde jste tak dlouho? To jste si nevšimli, že už je tma? Hlavně že se vám nikdy nechce ven, a pak vás člověk nemůže dostat domů.“

Bere do ruky telefon a vytáčí číslo. „Hani, byli pořád u nás na dvoře, už je vedu domů. Neboj, Ondra Johanku doprovodí až ke vchodu. Skoč s Johankou domů a pak se hned vrať.“

Doprovodím Johanku před dům.

„Ahoj, tak zítra.“

„Ahoj.“

Mezi dveřma se ještě otočí a zavolá za mnou: „Teda jestli na tebe můžu zazvonit!“ a usměje se.

Taky se usměju. „Můžeš,“ zavolám přes rameno.

Jde přece o to zvíře ve sklepě, řeknu si jen tak v duchu pro sebe.

NEDĚLNÍ OBĚD

Je neděle. Obléknu se rychle, ani počítač nepustím.

„Ty už jsi vzhůru?“ diví se maminka. „A dokonce oblečený! Co se to děje?“

„Ale, už mi nějak nejde spát.“

Nechci hned říkat, že asi půjdu ven, aby to nebylo divný. Nasnídám se a pak se s tatínkem koukám na fotbal.

„Co sebou pořád tak šiješ, to nevydržíš chvílku v klidu?“ ptá se mě táta, když poskakuju na velikém hopsacím míči sem a tam.

Kdy asi Johanka zazvoní? přemýšlím. Říkala před obědem, nebo po obědě?



„Doufám, že na mě nezazvoní zase Johanka, ať jdu ven,“ řeknu schválně dost nahlas, aby to zaslechla mamka až v koupelně.

„Neměj strach, dneska pro tebe nepřijde, jedeme na oběd k babičce,“ ozve se z koupelny.

Cože? Srdce se mi rozbuší.

„K babičce?“ zeptám se jakoby nic.

„Co se tak divíš, prosím tě?“ Asi to jakoby nic nezní. „Copak jsi zapomněl, že budeš mít narozeniny? Chce ti přece popřát!“

„Nemůže mi popřát jindy?“ Marný pokus.

„Neplácej a najdi si ty lepší kalhoty, co jsi měl v pátek ve škole. A vezmi si tu modrou košili, ať ti to sluší.“

Brr, otřepu se při představě, jak jedeme k babičce a mně to strašně sluší. Nesnáším mít na sobě knoflíky, NENÁVIDÍM košile!

„Ach jo,“ řeknu schválně nahlas.

Oči ale vyvrátím nahoru, až když mě nikdo nevidí. To mám totiž zakázaný. A taky nechci už poněkolkátý slyšet hloupou vymyšlenou historku o chlapečkovi, který to s těma očima pořád dělal, kdykoliv se mu něco nelíbilo, a pak mu to zůstalo, a místo aby se díval na krásný svět kolem sebe, tak si viděl celý život už jenom do hlavy. Mimochodem, tahle příhoda je od naší babičky, zrovna od té, kam jedeme dneska na oběd.

„Johanka říkala, že bude mít křečka...“, zavedu v autě pro změnu zase hovor na domácí zvíře. „Já nemám nikoho. Ani rybičky, ani bráchu!“

Maminka se zhluboka nadechne a podívá se na tatínka, který dělá, že se pekelně soustředí na jízdu.

„To už jsme dlouho neslyšeli,“ vzdychne maminka a zase se podívá na tatínka.

„Křeček smrdí!“ podotkne tatínek a pustí rádio.

„Pes nesmrdí.“ Tak lehce to nevzdám.

„Taky smrdí, když se o něj nestaráš. Musíš ho pravidelně venčit, chodit s ním ven v noci, vstávat brzo ráno. Když je to štěňátko, musí se pořád hlídat, všechno okusuje, všude čůrá... Myslíš, že bys zvládl každý den vstávat alespoň o půl hodiny dřív a chodit s ním ještě před školou ven?“

„Zvládl!“

„V zimě i v dešti? To říkáš teď. Vím dobře, že by ti to tvoje nadšení vydrželo tak týden!“

„Chodil bych s ním!“

„Nechodil!“

„To teda chodil!“

„Nechodil a dost! Nakonec by všechno starání bylo na nás s maminkou.“

Vyvrátím oči v sloup. Táta to vidí ve zpětným zrcátku. To mě nenapadlo.

„Nedělej mi laskavě za zády ty obličej!“

„Ty děláš zase to s těma očima?“ ptá se maminka. „Pamatuješ si, co babička vyprávěla o tom chlapečkovi, co ho kdysi znala?“

„Pamatuju,“ zamručím a málem to s těma očima udělám znovu.

Hovor o psovi tím pádem asi skončil, ale tatínek ještě dodá větu, kterou už jsem taky slyšel asi tak stokrát. Zřejmě aby bylo úplně jasno.

„Až se budeš o sebe starat sám, poříd si psy třeba dva.“

Pak už jenom jedeme, hraje rádio a já přemýšlím, jestli na mě Johanka už třeba doma nezvoní. Snad nepůjde do toho sklepa beze mě? Kdo by jí odemknul, kdyby ji tam zase někdo zavřel? A co to zvíře v krabici? Bude tam ještě?

Babička mává z okna, když parkujeme.

„Nezapomeň dát babičce pusinku,“ dloubne do mě mamka. Už abych měl tu pusinku za sebou.

„Tak vítejte!“ volá babička mezi dveřma. „Ty můj kluku!“ (Pusinky dostanu hned čtyři, takže ani nemusím dávat tu svou.)

K obědu je svíčková. Je to to nejlepší jídlo. U babičky si vždycky můžu dát do omáčky brusinek, kolik chci. Nesnáším šlehačku, tu tam nechci nikdy. A přidám si dva knedlíky.

„To maso ale dojíš!“ ukazuje maminka na můj kraj talíře, kam jsem odsunul na hromádku všechno to zkožlavý.